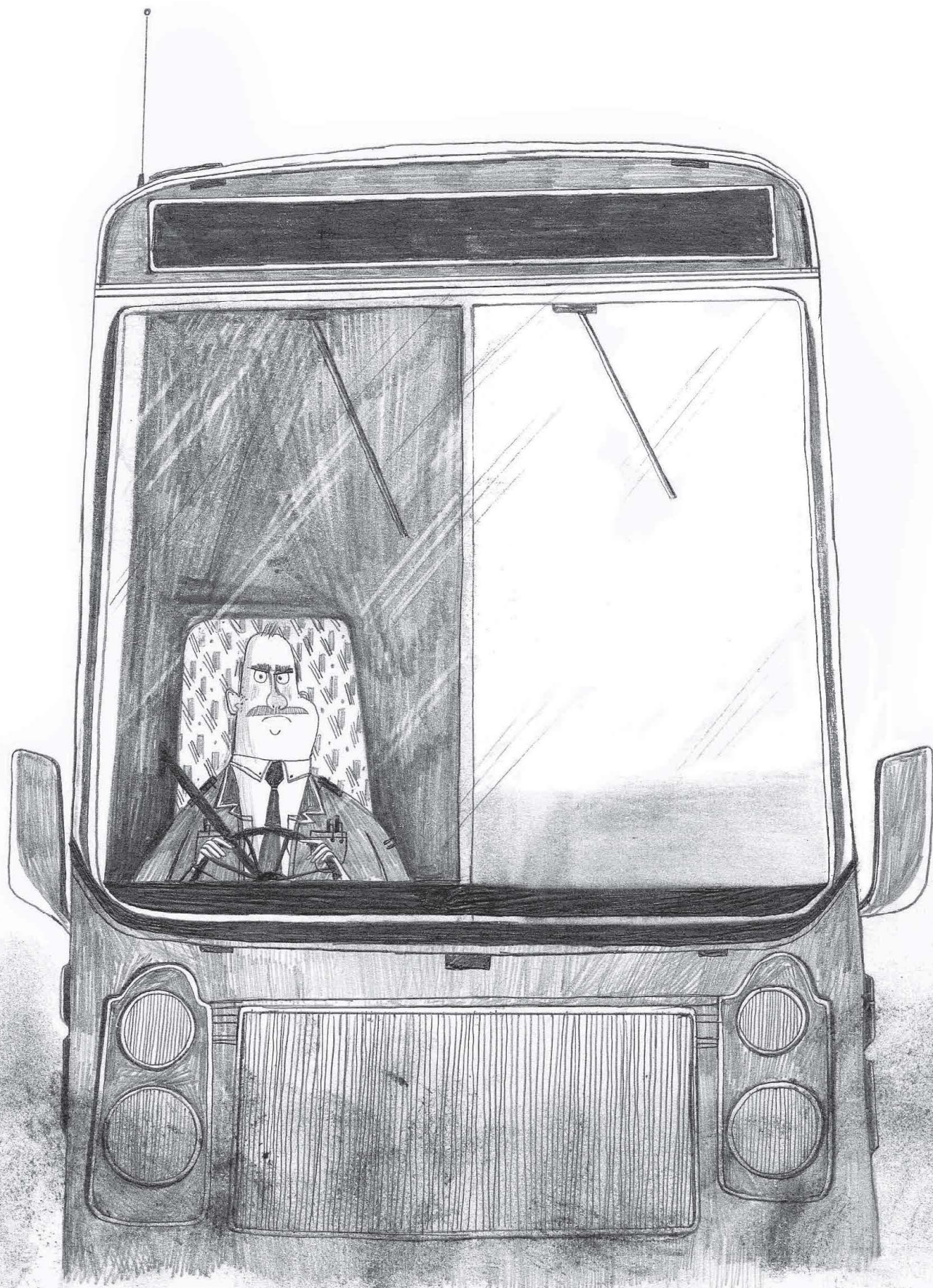

1

Să-i dăm drumul. Toată lumea la bord. El e Bert, în autobuzul lui. Conduce același autobuz, pe același traseu, de zece ani lungi. Zece ani! Unii dintre noi nici măcar n-au trăit atât! Iar vreme de zece ani înainte de asta a condus alt autobuz, pe alt traseu, în cealaltă parte a orașului. Știu că unii ar fi încântați să conducă un autobuz. Poate că și ție ți-ar plăcea. Poate că și lui Bert i-a plăcut la început, acum multă vreme, când era tânăr, voios și plin de speranță. Însă acum nu-i mai place. O, nu, acum nu. Domnului Bertram Brown i-a cam ajuns. Ce mai mod să-ți petreci viața! Pornește-oprește, pornește-oprește, pornește-oprește, pornește-oprește. Frâne care scrâșnesc, uși care scârțâie, motor care duduie. Semafoare, ambuteiaje, întârzieri, drumuri în lucru, soare orbitor, ceață și băltoace, gheață și chiciură.

Și stațiile de autobuz! Care e rostul stațiilor de autobuz? Toți oamenii ăia care așteaptă, toate mâinile alea afurisite ridicate. „Șofer, oprește aici! Lasă-ne în autobuzul tău călduros!” Și pasagerii! Cine a mai inventat și pasagerii? Băbuțe cu bastoanele lor; moși urât mirositori cu mâini tremurânde și guri din care se prelinge saliva; mame nătânge cu țânci urlători și bebeluși care le vomită în brațe. Scaune cu roțile, pungi de cumpărături, cărucioare și pachete. Puștani cu puștoaicele lor și puștoaice cu puștaniilor lor, făcându-și ochi dulci, gângurind unul la altul și ținându-se de afurisitele alea de mâini.

Și copiii! Copiii! Atât îi trebuie lui Bert, s-audă de copii! Pe ăștia *cine*, Doamne iartă-mă, i-a mai inventat? Niște creaturi mucoase și neobrazate. „Luați-ne cu numai zece penny, domnu’! Mi-am scăpat banii în canal, domnu’! N-am cinșpe ani, am doar opt! Păzea! Roata ta din spate o ajunge din urmă pe aia din față! Opriți autobuzul, vreau să fac şu-șu! Opriți autobuzul, vreau...” Copiii ăștia! Care e rostul lor?

O, la naiba, a ajuns iar la Școala Saint Mungo. Și uite-i cum vin răsfățații ăștia mici. „Câte unul! Urcați pe rând! Stați jos! Terminați cu chicotitul! Terminați cu țipetele! Terminați cu tărăboiul!” Copiii ăștia! Închide-i undeva și azvârle cât colo afurisita aia de cheie! Copiii ăștia! „Gura! Stai jos! Stai *jos*!”

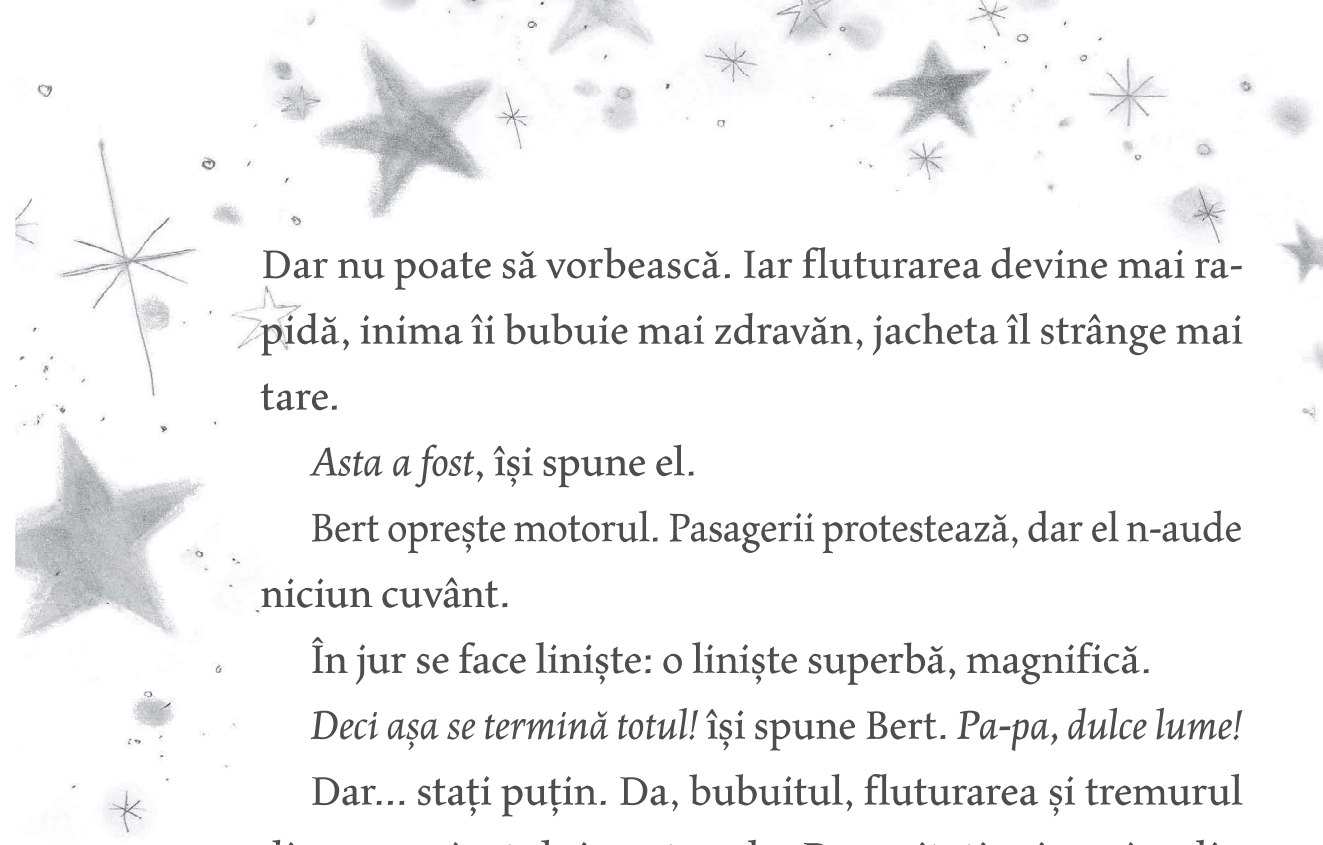
Măcar chinul e pe sfârșite. Bert îmbătrânește. Uitați-vă la el. Abia dacă mai are vreun fir de păr. În scurt timp va veni momentul să iasă la pensie. Libertate, în sfârșit! Gata cu condusul pentru Bert! Gata cu stațiile de autobuz! Gata cu pasagerii! Gata cu copiii! Gata cu neobrazății și ticăloșii de copii!

Dar stați puțin... Ce-i asta? Ce se întâmplă? Bert simte o fluturare în piept! E brusc agitat, transpirat, sufocat și panicat. Jacheta începe să-l strângă. Abia dacă mai poate să respire. Capul i se învârt. Inima-i bubuie, *bum bum bum!* *Bum bum bum!* Pesemne că-i un atac de cord! Bert are un afurisit de atac de cord!

Apasă până la fund pedala de frână. Autobuzul derapează și oprește într-un loc unde nu se vede nici urmă de stație de autobuz. „Care-i problema, Bert?” strigă pasagerii. „Nu-i nicio stație aici. Trebuie să ajungem la casele noastre. Trebuie să ajungem la slujbele noastre! Roțile autobuzului nu se învârt, nu se învârt...”

Chemați o ambulanță! vrea Bert să strige.

Dar nu poate să vorbească. Iar fluturarea devine mai rapidă, inima îi bubuie mai zdravăn, jacheta îl strânge mai tare.

Asta a fost, își spune el.

Bert oprește motorul. Pasagerii protestează, dar el n-aude niciun cuvânt.

În jur se face liniște: o liniște superbă, magnifică.

Deci așa se termină totul! își spune Bert. *Pa-pa, dulce lume!*

Dar... stați puțin. Da, bubuitul, fluturarea și tremurul din zona pieptului sunt acolo. Da, agitația și panica din capul lui sunt de asemenea acolo. Dar Bert nu simte nici un pic de durere. Nu e un atac de cord. Nu poate fi unul. Ce ușurare. Pfiu! Dar atunci *ce* e? Oh! E ceva în buzunarul de la piept. E ceva acolo, laolaltă cu stilourile și orarele de mers. Ceva ce mișcă. Bert își strecoară mâna înăuntru și pipăie. Măi să fie. Ce e chestia asta mică, care sare și fâlfâie încoace și-ncolo prin buzunarul jachetei lui?

O scoate și-o ridică în aer. E vie!

Creatura stă pe mâna lui. Are aripi și poartă un fel de rochiță albă. *Nu se poate să fie...* Sau se poate?

— Ce-i aia?

O fată îmbrăcată într-un pulover și niște pantaloni galbeni își face apariția. Stă lângă cabina șoferului, deși există un semn deasupra capului ei pe care scrie:

**E INTERZIS
SĂ VORBIȚI CU ȘOFERUL
SAU SĂ-I DISTRAGEȚI
ÎN VREUN FEL ATENȚIA**

— Ce-i aia? repetă ea.

Bert se încruntă.

— Nimic, spune el.

— Cum nimic? E un...

— Stai jos! zice el.

Bert se holbează la creatura din mâna lui. Creatura se holbează și ea la el. *Chiar asta e!* E un afurisit de înger.

Îl pune înapoi în buzunarul de la piept.

— Ce se întâmplă, șofer? strigă cineva din spatele autobuzului.

— O mică problemă la motor! strigă Bert. Nu trebuie să vă panicați!

Șoferul pornește din nou motorul.

— Cum îl cheamă? întreabă fata.

— Pe cine?

— Pe el.

Fetița arată înspre buzunarul lui Bert. Îngerul se tot mișcă încoace și-ncolo.

— E băiețelul tău? zice ea.

— N-am niciun *băiețel!* o repede Bert.

— Ba *ai!* *Acolo!* În *buzunar!*

— Stai pe scaun, micuțo, sau te dau jos din autobuzul meu!

Fetița se așază, dar nu-și ia ochii de la șoferul autobuzului.

Bert simte cum îngerul fâlfâie dintr-o parte în alta lângă inima lui. La primul semafor, aruncă o privire în buzunar și vede doi ochi mici și strălucitori care-l privesc.

— Te duc acasă la Betty, șoptește Bert. O să știe ea ce-i de făcut.

— Șofer, pornește odată! strigă cineva.

S-a făcut verde. Bert pornește. Autobuzul străbate străzile îndreptându-se spre depou. Pasagerii urcă și coboară. Șoferul încasează banii pe bilete și dă restul. Nu se plânge. Spune „vă rog“ și „mulțumesc“.

— Ce e cu el azi? întreabă șoptit o doamnă.

— Îmbătrânește, îi răspunde prietena ei.

Apoi își lovește ușor capul cu degetul și-i face cu ochiul companioanei sale.

— Se țacănește, mai zice ea.

Cele două pasagere chicotesc.

— Săracul Bert, spun ele.

— Trebuie să cobor aici, zice fetița în galben.

— Hopa-așa, atunci, zice Bert.

— Uite un mini-jeleu, mai zice ea.

— Un ce?

— Pentru băiețelul tău.

Bert îi aruncă o privire chiorășă. Fetița râde. O mână minusculă se ivește din buzunar, iar fata pune jeleul în palma întinsă. Mâna și jeleul dispar. Fetița râde din nou.

— E *adorabil!* spune ea.

— Coboară! o repede Bert.

Fetița coboară și flutură din mână.

— Ne mai vedem! strigă ea. Eu mi-s Nancy Miller.

Bert pornește. Buzunarul lui e liniștit acum. Șoferul aruncă o privire înăuntru și-l vede pe înger lingând mini-jeleul. Pare să fredoneze o melodioară. Bert se trezește fredonând împreună cu el.

În sfârșit, autobuzul e aproape gol. Urmează ultima stație a traseului. La bord a mai rămas un singur tip, un tânăr îmbrăcat în negru, cu o mustață neagră și niște ochelari negri.

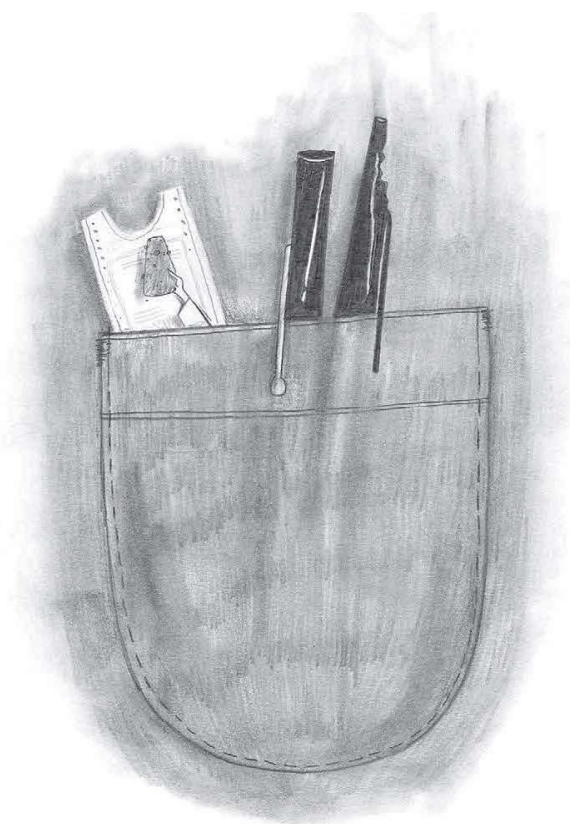
Stă în picioare lângă ușă, așteptând să coboare. Bert oprește autobuzul, iar ușile se deschid.

— Ultima stație, zice Bert.

Tipul nu se clintește.

— Capăt de linie, amice, zice Bert.

— Ce-ai acolo? întreabă tipul.

DAVID ALMOND

Arată înspre buzunarul lui Bert.

— Nimic, zice Bert. Hai, coborârea.

Tipul coboară, dar continuă să-l urmărească cu privirea
cât timp ușile se închid și autobuzul se urnește.

— Pasagerii ăștia! mormăie Bert.

Apoi își vede de drum.

Tipul scoate un telefon din buzunar. Formează un număr.

— Eu sunt, Șefu', zice el. Tocmai am văzut ceva ce-ar
putea să ne intereseze foarte tare.

